

## El gat Diplocat

*«Va entrar un gat al despatx i el diplomàtic espanyol es justificà de la visita inesperada dient que era el gat oficial de la seu consular. I el cridà pel nom, tot content: Diplocat, Diplocat, vine, vine aquí»*

**El mateix dia que el president català s'entrevistava amb el president del millor govern espanyol de la darrera dècada**, una quarantena de compatriotes s'assabentaven de les responsabilitats econòmiques que els eren exigides pel *Tribunal de Cuentas del Estado*: 5,42 milions d'euros, sota pena d'embargament dels seus béns i propietats. Entre aquests, Oriol Junqueras i Raül Romeva, a qui el tast de llibertat que acabaven d'estrenar, feia poques hores, els ha durat ben poc. El desig de venjança i la voracitat espoliadora de l'Estat sembla no tenir-ne prou amb l'esquilada anual de 20.000 milions d'euros, només al Principat, als quals caldria afegir, també, la suculentia extracció de 7.000 milions que pateixen el País Valencià i les Balears.

**Aquest òrgan, amb el nom de *Tribunal*, malgrat que no en sigui, ja que no pertany a l'àmbit judicial i on la majoria dels vocals no són magistrats**, no té gens de vergonya a presentar-se com a tribunal, sense ser-ne. Fidel, però, a la millor tradició inquisitorial espanyola, on tot es resol als tribunals, a cop de sentència. Sense cap vocal català, ja que l'únic que hi havia, va renunciar al càrrec fa més de tres anys, alguns cognoms representen el millor de cada casa. D'aquesta manera, el conseller Mas-Colell, que el 1967 va ser jutjat per Mariscal de Gante, pare, ara es troba en mans de l'exministra de Justícia d'Aznar, Mariscal de Gante, filla, 57 anys després.

**Els d'ara són els que van arxivar la venda a un fons voltor de milers de pisos socials per part de la batllessa Ana Botella**, entre els quals el cunyat Manuel Aznar, amb la qual cosa tot queda a casa. És molt tranquil·litzador que, precisament, el vocal encarregat de fer el seguiment de les despeses dels governs autònoms sigui, ni més ni menys, que un militar, en un missatge directe i pacífic de simpatia institucional cap a la descentralització del poder. Un òrgan, aquest, on dels 700 funcionaris que hi treballen, un centenar llarg tenen vincles familiars directes entre ells, seguint una rica pràctica consuetudinària, molt castellana o, més específicament, madrilenya, dintre l'administració.

**Tot aquest procés d'extorsió, en l'accepció segona, part primera, del mot al diccionari de l'IEC, fa referència a l'acció exterior de la Generalitat** i, particularment, a l'organisme Diplocat. No sorprèn, des del punt de vista polític, però sí des de la legalitat vigent, que hi hagi persones perseguides per un tribunal, a les quals s'exigeix de cobrir amb els propis béns i propietats, el seu compliment del marc estatutari, en nom del Govern de Catalunya i no pas com a caprici o distracció personal i que ho hagin de pagar per complir l'Estatut retallat. I que hagin de fer-ho amb el risc de dur-los a la ruïna familiar.

**El cas més animal, atroç, bàrbar, bèstia, brutal, cafre, canibalesc, cruel**, despïtat, dèspota, estrambòtic, esotèric, estafolari, ferotge, immund, inhumà, irracional, monstruós, quadrúpede, sàdic, salvatge, sanguinari i violent és el de Maryse Olivé, ja difunta, i que fou delegada de la Generalitat a París, a la qual el Tribunal aquest carrega els neulers a sa filla, ja que li traspasa a ella (!!!) les responsabilitats econòmiques amb què es castiga la mare ja morta. I al president Mas el castiguen, en un atemptat clar contra la llibertat d'expressió, per haver dit en un viatge que els problemes polítics es resolen políticament i, en democràcia, votant...

**Resulta que l'Estatut d'Autonomia vigent, un cop desmanegat per la retallada salvatge d'alguns partits catalans**, la posterior del Congrés de Diputats d'Espanya i la definitiva del seu Tribunal Constitucional, té ni més ni menys que 18 articles referits a l'acció exterior de la Generalitat, marc legal dins el qual s'ha desenvolupat l'acció institucional d'aquests catalans ara víctimes del *Tribunal de Cuentas*. Des de l'atenció a les comunitats catalanes de l'exterior, fins a la

Unió Europea, la creació d'oficines a l'exterior, la signatura de tractats i convenis internacionals, la presència a la Unesco, la projecció internacionals de les organitzacions socials, culturals i esportives i, si s'escau, la seva afiliació a entitats afins d'àmbit internacional, tot, absolutament tot, és perfectament legal.

**Però, pel que es veu, existeixen determinats organismes que es passen la seva pròpia legalitat, quan els convé, per un arc triomfal de dimensions transoceàniques.** Tenim competències per a l'acció exterior, però quan les exercim som penalitzats per fer-ho. I hi ha organismes de l'Estat, com el Consejo General del Poder Judicial i el mateix *Tribunal de Cuentas* amb membres del tot caducats, exponent que, probablement, allò que realment està caducat és la rancior nacionalista medieval de la seva idea d'Espanya, la democràcia i la noció d'estat de dret. Quan, per exemple, es posaran a investigar l'ús dels fons públics pagats entre tots i destinats a mantenir, com un rei, l'anterior cap d'Estat, ni que sigui amb una mil·lèsima part de l'interès esmerçat en la cacera d'independentistes com a esport nacional de l'Estat?

**La setmana passada, uns amics van haver de resoldre una qüestió en un consolat general d'Espanya a la capital d'un Estat de la UE.** En un moment donat, va entrar un gat al despatx i el diplomàtic espanyol es justificà de la visita inesperada dient que era el *gat oficial* de la seu consular. I, com a gest de familiaritat amb el felí, el cridà pel nom, tot content: *Diplocat, Diplocat, vine, vine aquí*, acompanyant la frase amb la mà, tot fent gestos que convidaven l'animaló a acostar-s'hi.

**Les paraules ofensives s'expliquen soles i, en comptes de ser moixaines per al moix,** van tan carregades d'odi, menyspreu, catalanofòbia, supremacisme espanyol i xenofòbia anticatalana que, si l'Estat espanyol fos una democràcia plena, madura i consolidada, el fiscal general de l'Estat ja hauria actuat d'ofici. Ni ho ha fet, ni ho farà, ja que, les coses clares, és gairebé tot Espanya la que hauria de comparèixer davant dels tribunals. Però, com que aquests també són seus i pensen el mateix, ja som al cap del carrer i, segons com, encara concedirien la Laureada de San Fernando al cònsol general per mèrit en acció de guerra. Contra nosaltres, naturalment.